

Enkel katekes från den Ortodoxa Kyrkans erfarenhet

**Bytet av kalender 1924
och ekumenikens heresi**
**Bekännelse av Tron
av den sant Ortodoxt kristne**

Maj 2018

Bytet av kalender 1924 och ekumenikens heresi

A. Vår heliga Ortodoxa kyrka har från begynnelsen använt den julianska kalendern, som var Romarrikets kalender. I kyrkoåret finns två typer av högtider som Kyrkan anpassat till den julianska kalendern, de fester som är beroende på när Påsken infaller, som Kristi himmelfärd och Pingst, och de högtider som har ett fast datum i kalendern som Kristi födelse och därmed styr andra fester som Bebådelsen och Herrens möte. Vi har dessutom perioder i kyrkoåret som är beroende av båda dessa typer nämligen Apostlafastan som alltid börjar en vecka efter Pingst. Eftersom Påsken enligt den s.k. Paschalion, ("Påskregeln" som reglerar när vi firar Påsken) infaller olika datum är Apostlafastan olika lång år från år.

Av dessa skäl är alltså den julianska kalendern sammanlänkad med den Ortodoxa kyrkans liv: "Den har blivit sammanvävd med Kyrkan och på så sätt blivit helgad"¹ och det är av denna orsak vi idag kallar den för Kyrkans kalender, fädernas kalender eller den traditionella kalendern eftersom den har "överlämnats åt oss av Fäderna och blivit godkänd av Kyrkan från begynnelsen".

Varje förändring av vår Kyrkas festkalender, den kalender som vi följt sedan Kyrkans gryning, skapar förvirring, oro och utgör ett brott mot vad våra heliga fäder kommit överens om och det är därför förändringar har tillbakavisats i historien.

Det var av denna anledning som de heliga företrädarna för de Ortodoxa patriarkaten tillbakavisade och med synodbeslut fördömde Västerterns kalender när katoliker försökte förmå Ortodoxa att övergå till

den nya kalendern eller den gregorianska, som den också kallas, tre gånger på 1500-talet, nämligen 1583, 1587 och 1593.²

Vi får inte glömma att vår Herre själv, genom mirakler, visade och bekräftade att Kyrkans traditionella kalender är rätt och behaglig inför Gud.

I anslutning till detta skriver den Helige Nikodemos av det Heliga Berget (Hagioriten): ”Det är tydligt genom de mirakler som Gud har uppenbarat och fortsätter att uppenbara till denna dag, att ordningen för Paschalion och, för att framställa det enkelt, vår egen kalender, behagar Gud mer än latinarnas Paschalion och kalender med dess exakthet”.³

* * *

B. Förutom dessa allvarliga anledningar för oss att följa den traditionella kyrkliga kalendern har det lagts till en ännu mer allvarlig anledning.

I början av 1900-talet tog den s.k. ekumeniska rörelsen fart, vilkens syfte var och är att förena alla kristna över hela världen, men utan Ortodox grund, eftersom alla kristna oavsett teologisk övertygelse anses vara medlemmar av Kyrkan och alla icke-ortodoxa samfund delar av Kristi kyrka.

På så sätt började en ny heresi förkunnas, ekumenismen, och den stora olyckan var när denna kyrkosyn började förkunnas för första gången inom Ortodoxin av patriarken av Konstantinopel 1920.⁴

Det första förberedande steget mot den ekumeniska rörelsens mål

Påven Benediktus XVI och Patriark Bartholomeus välsignar tillsammans de troende med Evangelier i Vatikanen, Rom 2008.

var godkännandet av en gemensam kalender, så att alla, Ortodoxa eller icke-ortodoxa, kunde fira de stora kyrkliga högtiderna tillsammans och på så sätt minska känslan av kyrklig splittring samfund emellan.⁵

Högst upp på agendan stod därmed en reform av den traditionella kyrkliga kalendern 1924 och blev därför det för-

sta steget på den ekumeniska heresins väg. Denna reform och innovation infördes med våld, vilket splittrade den Ortodoxa kyrkans enhet genom att Ortodoxa började fira kyrkliga högtider och fester vid olika tidpunkter och detta förde med sig tragiska konsekvenser.

Ekumenismens lakejer, pionjärer som de var, och främst bland dem tragiskt nog patriarken av Konstantinopel, hade påbörjat allt närmare relationer och en gemenskap med icke-ortodoxa, främst genom medlemskap i Kyrkornas Världsråd (sedan 1948) till den grad att man samverkar på alla nivåer, ber tillsammans med dem, firar gudstjänst ihop, signerar tillsammans heretiska texter och predikar heretiska idéer.⁶

* * *

C.De ortodoxa ekumenerna har verkligen gått så långt i detta att de påbörjat samarbetsrelationer och gemensam bön med icke-kristna religioner. När det första steget var taget försvann skiljelinjen mellan Ortodoxi och heresi (inom-kristen-ekumenik) och nu finns en fara, vid steg två i denna process, att skiljelinjen mellan kristendom och andra religioner kommer att suddas ut (inter-religiös-dialog och ekumenik) och att alla kommer förklaras ha samma Gud.⁷

Ett uttalande från ekumenisternas patriark Athenagoras (+1972) visar på denna tragiska utveckling och av det en gång så ärevärdiga patriarkatet av Konstantinopels fall:

”Vi är förledda och vi syndar om vi tror att den Ortodoxa tron kom ned från himmelen och att alla andra bekännelser är ovärdiga! 300 miljoner människor har valt islam för att på så sätt nå deras gud

Ortodoxa deltar i inter-religiös bön för fred under ledning av Påven Johannes Paulus II och världens religiösa ledare 27 okt 1986. 30 år senare 2016 deltog patriarken Bartholomeus i samma inter-religiösa bön för att markera jubileumet av denna händelse.

och hundratals miljoner är protestanter, katoliker och buddister. Varje religions syfte och slutmål är att förbättra mänskligheten!”⁸

* * *

D. I sanning gör därmed de fromma Ortodoxt kristna rätt som troget följer den traditionella kyrkliga kalendern, då ekumenism är en kyrklig (ecklesiologisk) heresi och den Nya kalendern är en förkastlig innovation.

En särskild kyrklig ordning har utarbetats för de som vill förena sig med den sanna, genuina och ursprungliga Ortodoxa kyrkan, som kämpar på ett sätt som behagar Gud mot ekumenikens pan-heresi, så att deras agerande må äga rum på ett ansvarsfullt och medvetet sätt.⁹

Bekännelse av Tron av den sant Ortodoxt kristne¹⁰

Första delen

1. Jag tror på en enda Gud, allsmäktig Fader, Skapare av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är...

2. Som tillägg till detta, samtycker jag till och accepterar de sju ekumeniska koncilierna, som sammankallats med syftet att beskydda Kyrkans Ortodoxa dogmer, och de lokala synoder som de godkände och bekräftade.

3. Jag samtycker till alla klargöranden av den rätta tron som lärts ut av de Heliga Fäderna, under vägledning av den upplysande Allheliga Anden, så ock de Heliga Kanones, som dessa välsignade män traderade till Kyrkan för styrelsen av Kristi Heliga Kyrka och den goda moraliska ordningen, författade i enlighet med de Apostoliska Traditionerna och med innehållet i Evangeliernas gudomliga lära.

4. Allt som den Ortodoxa Enda, Heliga, Allmänliga och Apostoliska Kyrkan bekänner och lär, bekänner också jag och tror, utan att tillägga något, utan att dra ifrån något, utan att förändra något, vare sig i dogma eller traditioner, utan förblivande i dessa och godkännande dessa i Gudsfruktan och i gott samvete. Allt som Hon fördömer som heterodox tro och förnekar, detta fördömer också jag

och förnekar i evighet.

5. Jag är villig att lyda den Heliga Synoden i alla kyrkliga frågor, såsom den högsta auktoriteten för den Sanna Grekisk-ortodoxa kyrkan, som konstituerar fortsättningen på den Heliga, Allmänliga och Apostoliska Kyrkan i Grekland och hennes kanoniska biskopar och präster, och som är i kommunion i tron och mysterierna med de lokala Sanna Ortodoxa kyrkorna överallt.

6. Jag tror och bekänner att den Ortodoxa Tron inte är ”av människor”, utan härstammar från Jesu Kristi uppenbarelse, predikad av de Heliga Apostlarna, bekräftad av de Heliga Ekumeniska Koncilierna, traderad av de allra visaste ekumeniska Lärarna och gjord autentisk med de Heliga Martyrernas blod.

7. Jag bekänner, vid sidan om de Heliga Sju Ekumeniska Konciliernas beslut, också de som antogs vid den Första-och-andra Synoden 861. Och som tillägg till dessa samtycker jag orubbligt till de beslut som togs av den Helige Fotios i Konstantinopel, åren 879-880, så väl som det Synodala Brevet vid synoden i Blachernae i Konstantinopel 1351, på den Helige Gregorios Palamas och den Helige Patriarken Kallistos' I tid, i den starka tron att dessa synoder äger ekumenisk och allmänlig giltighet och auktoritet i den Ortodoxa kyrkan.

8. Ytterligare ger jag samtycke och tilltro till de beslut som de Heliga Pan-Ortodoxa Synoderna tog som samlades 1583, 1587 och 1593, som visade sin avsky för och fördömde införandet i den Ortodoxa Kyrkan av den s.k. Gregorianska (eller den Nya) kalendern som kungjordes av Påven Gregorius XIII 1582.

9. Befrämjande därav, tror jag och bekänner såsom Ekumeniska och allmänliga dokument för Ortodox tro, det patriarkala Brevet 1756 rörande dop av heterodoxa och den Synodala encyklikan 1848 från Österlandets mest heliga Patriarker, så väl som det Synodala dekretet 1872, vilket fördömde fylitism, och även den synodala encyklikan 1895, som utgör det sista sanna ecklesiologiska uttalandet från patriarkatet av Konstantinopel före dess intåg i ekumenismens avfall.

Andra delen

1. Jag tror att ekumenik är en synkretistisk pan-heresi och deltagandet i den s.k. ekumeniska rörelsen, som tog sin början vid begynnelsen av 1900-talet, är en förnekelse av den Ortodoxa kyrkans genuina katolicitet och unikhet. Jag tror fast att de som samtycker till och deltar i denna heresi är avfallna i tron och inte är i gemenskap med Kyrkan, och är, som ett resultat därav utan kommunion med Sann Ortodoxi eftersom ”de som inte tillhör Sanningen tillhör inte Kristi Kyrka heller” (Helige Gregorios Palamas), då de blivit berövade hennes helgande och gudomliggörande Nåd.

2. På samma sätt förnekar jag och på intet sätt accepterar Patriarkatet av Konstantinopels Brev 1920 med titeln: ”Till Kristi kyrkor överallt”, på grund av att den innehåller en komplett plan för att implementera ekumenism i praktiken och att den föregriper kalenderreformen av den s.k. pan-ortodoxa kongressen 1923 vilkens beslut effektuerades i Grekland 1924, och på så sätt överträdde de tre Pan-Ortodoxa synoderna på 1500-talet.

3. Som konsekvens av allt det föregående, anser jag även de Ortodoxa som deltog i grundandet av Kyrkornas världsråd 1948 och sedan dess har varit aktiva och verkande medlemmar av den, på så sätt odlade mellan-kristlig och interreligiös ekumenism, som avfallna i tron.

4. Jag förnekar och på intet sätt godkänner de s.k. pan-ortodoxa konsultationerna (från 1961 och framåt) som underlättade det förkastliga, ogiltiga och meningslösa ”Lyftandet av Anathema mellan den Västliga och Östliga Kyrkan” 1965, vilket för övrigt i praktiken även lyfte icke-kommunion i bön och mysterier mellan ekumener av många olika riktningar, och som sedan dess har banat väg för, från ett ekumeniskt perspektiv, kallelsen till det s.k. Stora Pan-Ortodoxa Konciliet, för att fullständigt acceptera, stadfästa och göra den synkretistiska ekumenismens heresi till dogma.

5. Slutligen accepterar jag de synodala besluten från de Sanna Ortodoxa kyrkorna, vilka fördömt synkretistisk ekumenism: vilka är den Ryska utlandskyrkans beslut (1983), den Sanna Grekisk-Ortodoxa kyrkans beslut (1998), och den Sanna Rumänsk-Ortodoxa

kyrkans beslut, och på samma gång betraktar dem som undertecknat ekumeniska överenskommelser och de som är i gemenskap med dem — prästerskap eller lekmän — eller som accepterar, eller tolererar, eller är likgiltiga mot deras ekumeniska herdars handlanden, såsom avfallna med dem från den Sanna Ortodoxa Kyrkan.

1. **Metropolit Kristofer av Leontopolis**, *Kalenderfrågor* [på grekiska] (Athen: 1925), s. 19–20.

2. Se **Athanasios Comnenos Ypsilantis**, *Efterspelet till Konstantinopels fall* [på grekiska] (Konstantinopel: 1870), s. 111, 113 and 114; **Patriark Dositheos av Jerusalem**, *Dodekabiblos*, Bok XI (Thessaloniki: B. Regopoulou, 1983), kapitel 8, §6, p. 57; **Meletios av Athen**, *Kyrkohistoria* [på grekiska], Vol. iii (Wien: 1784), s. 402, 408; **C. N. Sathas**, *En biografi av Patriark Jeremia II*, [på grekiska] (Athen: 1872), s. 91–92.

3. **Hl. Nikodemos Hagioriten**, *Pedalion*, s. 9, där tre relevanta mirakler återges.

4. Se **Protopresbyter Georgeos Tsetis**, *Den ekumeniska tronen och ekumeniken: officiella texter från patriarkatet* [på grekiska] (Katerine: Tertios publikationer, 1989, s. 59-63 (Den synodala encyklikan 1920). • I denna anti-ortodoxa encyklika föreslås elva medel för återförening.

5. *Ibid.*

6. Se **Arkimandrit Kyprianos Hagiokyprianites**, *Orthodoxy and the Ecumenical Movement* (Etna, CA: Center for Traditionalist Orthodox Studies, 1997).

7. **Metropolit Kyprianos av Oropos och Fili**, *The World Council of Churches and the Interfaith Movement* (Etna, CA: Center for Traditionalist Orthodox Studies, 1997); **Hieromunk Klemes Hagiokyprianites**, *The Contribution of the Orthodox Ecumenists to the Interfaith Venture and Their Responsibility for It* (Etna, CA: Center for Traditionalist Orthodox Studies, 2000).

8. *Orthodoxos Typos*, Nr. 24 (December 1968).

9. Se *Ordningen för mottagande till den Ortodoxa Kyrkan som följer fädernas kalender, i lilla Euchologion*, Nr. 6, publicerad av Metropolis av Oropos och Fili, mars 2018.

10. Texten utökad och godkänd av den inter-ortodoxa konsultationen av de Sanna Ortodoxa kyrkorna (13/26 maj 2016).

• Denna text publicerades ursprungligen av Heliga Änglars kloster, Aphidnai, Attika, Grekland, nu översatt och anpassad av Fader Anders Åkerström • Publicerad med välsignelse från †Metropolit Kyprianos av Oropos and Fili, från den Sanna (gammalkalendariska) Grekisk-Ortodoxa Kyrkan.